

EL MICALET GALACTIC

Lula i les abelles

Mercé Viana

Dibuixos de Monse Fransoy

Lula i les abelles

La senyora Lucila, Lula per a tothom, mirà el rellotge del saló i exclamà sobresaltada:

–Oooh! Sempre em passa el mateix! Segur que sóc l'última a arribar al parc.

I la veritat és que raó no li'n faltava, a la dona, perquè des que havia començat la temporada dels concerts, sempre arribava a misses dites.

Cada dimarts, la senyora Lula acudia a l'auditori a escoltar música clàssica amb les

amigues, Rafi, Marineta i Pipina que, abans de l'hora, es reunien a la cafeteria de l'edifici i, mentre berenaven, s'anaven contant els darrers esdeveniments de coneguts i conegudes...

–Sabeu que el fill de Nana canvia d'universitat?

–I això?

–Ja podeu imaginar-vos-ho! El pobre ha eixit al pare i no n'aprova ni una...

–Però tampoc no és tan greu... Per a dirigir l'empresa familiar no es necessita ser enginyer, veritat?

–Naturalment!

–Només faltaria!

Les amigues de la senyora Lula havien sigut educades per a anar als concerts com a signe de distinció i, els agradara o no la música, elles mai no faltaven a la cita.

El cas de la senyora Lula, però, era diferent. Ella en gaudia de debò i sentir la música en directe l'ajudava a tancar els ulls i imaginar-se el fa jugant amb el do o el mi ballant amb el si... Quanta harmonia es podia percebre en cada obra! Una harmonia que l'alliberava de malsons i la transportava al món de la placidesa. Durant l'hora i mitja que durava el concert, Lula s'endinsava en els espais màgics que només la música et pot descobrir...

La senyora Lula es caracteritzava per dues particularitats: una, que per més que es proposara arribar d'hora a les seues cites, mai no ho aconseguia; i l'altra, el seu pentinat.

La primera ja era assumida per les amistats de sempre, però la segona encara despertava algun somriure de tant en tant. I és que aquesta senyora distingida i elegant

portava un pentinat d'allò més singular i força espectacular. Els cabells, tous i ben tous, superaven en alçada el pam o pam i mig. Ah! I no us penseu que els portava de punta com si fóra una *punky*, no. El pentinat, quasi impossible, anava cap amunt i, en arribar a l'altura desitjada, el perruquer o ella mateixa, tant se val, construïa una ona gegant per tornar a descendir fins als muscles, on s'enrotllava, en forma de bucle. Tota una obra d'artesanía.

Les males llengües contaven que aquest gust tan excèntric va nàixer quan encara era una xiqueta. Deien que era tan atrevida com curiosa i que se li va ficar al cap la mania de transformar-se en un aparell humà de ràdio. És a dir, que amb la pressió d'un dels seus dits, ella es transformaria en una emissora diferent i podria oferir a familiars i amics o amigues

música, concursos o qualsevol dels programes habituals de la ràdio.

–Però quins disbarats dius, criatura? –criava el pare.

–La ràdio és un aparell que funciona amb electricitat i les persones funcionem amb el cap! –li deia la mare.

Però com que a cabuda no hi havia qui la guanyara, la xiqueta pensà que si la ràdio podia funcionar gràcies a un simple endoll, ella també ho podria fer de la mateixa manera. Així doncs, un dia, a boqueta de nit, quan els pares estaven a la cuina fent el sopar, es decidí a posar dos ditets a l'endoll i...

–Aaaaah! –un crit esgarrifador ressonà en tota la casa.

Els pares, cames ajudeu-me, van córrer cap al saló i allí es van trobar la filla, amb els ditets fora de l'endoll, però amb tots els cabells de punta.

–Ai, senyor! Però què has fet? –li preguntà la mare amb l'ai al cor.

–Seràs dimoni! –digué el pare.

Des d'aquell dia, els pares van posar unes tapetes de plàstic en tots els endolls de la casa i a Lula, que ja li deien així, se li'n van anar les ganes de ser una ràdio.

Amb tot, el que sí que li va quedar com a record durant uns quants anys, van ser els cabells com fils d'aram. Sort que el perruquer de la mare va aconseguir fer-se amb els de la part de davant i, pentinant-los amb paciència, tapava la resta, que semblaven una cresta.

Lula es va acostumar al volum del seu cap i, fins i tot acabà agradant-li aquella manera particular de pentinar-se. I tant va ser així que, quan els cabells recobraren la seua normalitat, la xiqueta, ara ja una adolescent, va haver de trobar un perruquer que acceptara fer-li un

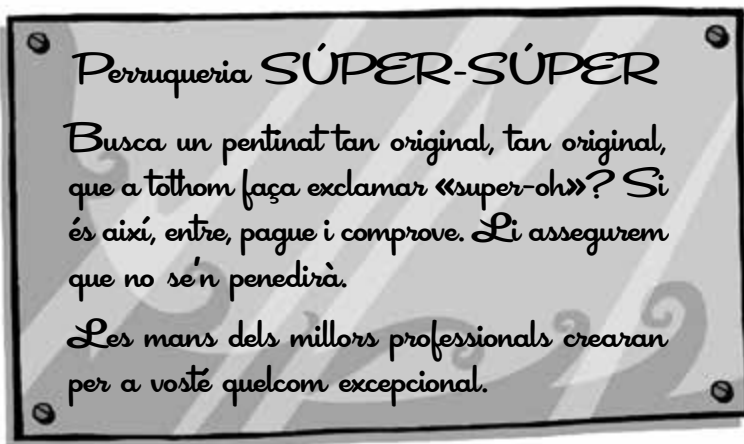
pentinat tan monumental com el que havia portat des de menuda.

Els més maliciosos, però, deien que a la dona, de xicoteta, li havia caigut el cabell per culpa d'unes angines que la van deixar molt fluixeta i que quan anaren a una casa de perruques només en quedava una de cantant d'òpera i que la criatura es va quedar tan enlluernada que els pares, per no sentir-la bramar, li la van comprar.

Fóra el que fóra, el ben cert és que Lucila, ara senyora Lula, era coneguda per tota la ciutat per aquest pentinat tan estrafolari.

Al llarg de la seua vida, havia provat d'anar a diversos perruquers amb la finalitat de trobar aquell que li encertara completament el seu gust, però cap de tots ells, bé foren famosos o desconeguts, va aconseguir fer-li el pentinat exactament com ella volia. És per això

que un dimarts de matí, quan es dirigia a la perruqueria habitual, va descobrir que havien obert, tot just al costat de casa, un saló molt modern amb aquest cartell a la porta:

–Caram! Mai no havia vist una publicitat tan... tan... tan així. Vaig a provar!

Quan la senyora Lula va obrir les enormes portes de vidre que separaven el carrer del moderníssim saló, va notar de seguida que

vuit ulls se li clavaven al cap, com si foren vuit tubets de pegament, alhora que sentia:

–Oh!

–Ooh!

–Oooh!

–Ooooh!!!

Les exclamacions corresponien a les quatre persones que hi havia dins el local, tres xiques i un jove amb els cabells de mil colors, begut de galtes i vestit amb unes malles negres i una camisola daurada.

Ràpidament, l'home féu dos salts, com si fóra una granota, i es posà a pegar-li voltes a la senyora Lula sense parar de parlar:

–Per tots els pèls del món! Quina cabellera tan meravellosa! És perfecta per a fer una obra d'art, la meua i incomparable obra d'art! Oooh i més oooh! Açò és prodigiós! Un miracle!